

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р 317/2024
19.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Јасмине Симовић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у извршном поступку извршних поверилаца „NEOLIT COMPANY“ доо Лештане и АА из ..., против извршних дужника ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Бошко Милић адвокат из ..., ради извршења на основу извршне исправе, одлучујући о захтеву Другог основног суда у Београду за одређивање другог стварно надлежног суда, на седници одржаној дана 19.12.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ захтев Другог основног суда у Београду за одређивање другог стварно надлежног суда за поступање у предмету тог суда И 3352/14.

Образложење

Други основни суд у Београду је решењем И 3352/14 од 29.11.2024. године прихватио предлог извршних поверилаца за делегацију надлежности Другог основног суда у Београду, па је уз допис доставио спис предмета Врховном суду да одлучи о захтеву, у смислу члана 62. ЗПП. У решењу се наводи да су извршни повериоци поднеском од 31.10.2024. године предложили делегацију надлежности у предмету Другог основног суда у Београду И 3352/2014 тако што би се одредио Први основни суд у Београду за поступање у том предмету. Захтев поверилаца достављен је извршним дужницима на изјашњење, на основу члана 62 ЗПП и члана 39 ЗИО, на који су се извршни дужници изјаснили тако што се истом противе. Захтев поверилаца за делегацију се заснива на чињеници да извршни поступак пред Другим основним судом у Београду траје дуже од 10 година (покренут је 2014. године), да је у том поступку усвојен приговор извршних поверилаца због повреде права на суђење у разумном року, због чега сматрају да то може да изазове сумњу у непристрасност тог суда, тако да ова околност може представљати оправдан разлог за одређивање другог стварно надлежног суда, у циљу очувања права странака на независан и непристрасан суд што је и неодвојиви део права на правично суђење гарантовано чланом 32. Устава РС и чланом 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода.

Одредбом члана 62. став 1. ЗПП, прописано је да надлежни суд првог степена може сам или на предлог странке да поднесе захтев највишем суду одређене врсте да одреди да у поједином предмету поступа други стварно надлежни суд, ако је очигледно да ће се тако лакше спровести поступак или ако за то постоје други оправдани разлози.

О овом захтеву, сходно ставу 7. истог члана, одлучује веће највишег суда одређене врсте.

По налажењу Врховног суда, у конкретној ситуацији нису испуњени услови за одређивање другог стварно надлежног суда за поступање у овом предмету, јер не постоје околности које би указивале да ће се тако лакше спровести поступак нити за то постоје други оправдани разлози. Изнети разлози о дужини трајања извршног поступка пред Другим основним судом у Београду у предмету И 3352/14 и да је Други основни суд донео решење Р4 И 7/24 од 09.04.2024. године којим је утврђено да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року у предмету истог суда И 3352/14, наложено поступајућем судији у предмету И 3352/14 да у року од два месеца од дана пријема решења предузме процесне радње у циљу убрзања предметног поступка и да на сваких 15 дана од пријема овог решења обавештава председника суда о предузетим радњама са позивом на број Р4 И 7/24, не представља оправдани разлог за одређивање другог стварно надлежног суда у циљу очувања права странака на независан и непристрасан суд и правично суђење, гарантованих чланом 32. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“, бр. 98/2006) и чланом 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода („Службени лист Србије и Црне Горе“ - Међународни уговори број 9/03 од 26.12.2003. године ... „Службени гласник РС“ - Међународни уговори број 10/15 од 11.05.2015. године), у смислу одредбе члана 62. став 1. ЗПП.

На основу члана 62. став 7. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић